

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/171/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013201002
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013201002.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci žalobcu: RABAKA, s.r.o., so sídlom Pražská 4, Košice, IČO: 36 708 992, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Martin Bednárík, s. r. o., so sídlom Nám. Ľ. Štúra 2, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2013/539/PLJ zo dňa 04. marca 2013, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 141/2013-71 zo dňa 11. júna 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 141/2013-71 zo dňa 11. júna 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 1S 141/2013-71 zo dňa 11. júna 2015 Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. A/2013/539/PLJ zo dňa 04. marca 2013, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu Mestskej časti Bratislava - Petržalka č. UKSP-14239-AQ/12-Ko 23 zo dňa 31. októbra 2012, ktorým bola žalobcovi podľa § 106 ods. 1 písm. e/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) uložená pokuta vo výške 3300 € za užívanie 3 ks neoznačených reklamných zariadení typu billboard na Dolnozemskej ceste v Bratislave, a to 1 ks na pozemku parc. č. XXX/X v období od 01. januára 2011 do 31. októbra 2012, a 2 ks na pozemku parc. č. XXXX/XX, k.ú. J., v období od 01. mája 2011 do 31. októbra 2012 bez predpísaného povolenia stavebného úradu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného

správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona, neboli zistené žiadne procesné pochybenia, či nezákonný postup správnych orgánov. Tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe označil za právne irelevantné a nezakladajúce dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Konštatoval, že správny orgán vykonaným rozsiahlym dokazovaním nepochybne zistil, že žalobca užíval reklamné zariadenia bez príslušných povolení stavebného úradu. Uviedol, že správny orgán oslovil spoločnosti, ktoré mali na zobrazovacích plochách neoznačených reklamných zariadení reklamu so žiadosťou o informáciu, kto im predmetné reklamné zariadenia prenajal. Dal do pozornosti, že z predloženého spisového materiálu vyplýva, že predmetné reklamné zariadenia prenajal žalobca spoločnostiam EXIsport, SMA sales manager akademie, Slovak restaurants, K&S/advertising, s.r.o., ako aj H. Y. - ŠTYL, čo bolo preukázané objednávkami a faktúrami za objednané služby. Ďalej konštatoval, že žalobca sa na ústne prejednanie správneho deliktu bez ospravedlnenia nedostavil, kedy mal možnosť vyvrátiť zistenia stavebného úradu. Poukázal na zistenia stavebného úradu, podľa ktorých žalobca užíval, resp. „berie úžitky“ z predmetných reklamných zariadení, čo je preukázané fakturáciou platieb, súvisiacich s prenájomom predmetných reklamných zariadení, za poskytované služby konečným klientom.

Dospel k záveru, že žalobca svojím konaním porušil viackrát zákon, keď na pozemku parc. č. XXX/X, k.ú. J. užíval 1 ks reklamného zariadenia typu billboard, a na pozemku parc. č. XXXX/XX, k.ú. J. užíval 2 ks reklamných zariadení typu billboard, a to bez príslušných povolení stavebného úradu, čím naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu v zmysle § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona.

Za nedôvodnú označil aj námietku žalobcu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nespĺňa zákonné požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

Poukázal na skutočnosť, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vyplýva, že tak ESLP ako aj ústavný súd venujú veľkú pozornosť otázkam práva na spravodlivý proces, súčasťou ktorého je aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje (napr. I. ÚS 241/07, I. ÚS 402/08, I. ÚS 342/2010), že nezávislosť rozhodovania orgánov verejnej moci sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Jedným z týchto princípov, predstavujúcich súčasť práva na riadny proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť. Rovnako ESLP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (Garcia Ruiz c. Španielsko z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP a ani ústavného súdu pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Výslovil, že žalovaný správny orgán v danej veci postupoval v súlade s judikatúrou ústavného súdu, ako aj ESLP týkajúcou sa odôvodnenia rozhodnutia, pretože z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že preskúmal zákonnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní a svoje závery uviedol v rozhodnutí jasným a zrozumiteľným spôsobom.

Ďalej uviedol, že užívanie reklamného zariadenia bez príslušného povolenia stavebného úradu je trvajúcim správnym deliktom, pri ktorom sa za čas spáchania považuje čas, kedy bola protiprávna činnosť ukončená. Mal za to, že stavebný úrad správne vymedzil čas protiprávneho konania, keď uviedol konkrétne časové obdobie, ohraničené jeho začiatkom a koncom, za ktoré účastníka konania postihuje pri užívaní každého reklamného zariadenia. Uviedol, že protiprávne konanie možno postihnúť do troch rokov, odkedy došlo k porušeniu povinnosti účastníkom konania, pričom ide o objektívnu lehotu, a do dvoch rokov, odkedy sa správny orgán dozvie o porušení alebo nesplnení povinnosti, pričom ide o subjektívnu lehotu. Obe tieto lehoty mal v danom prípade za splnené. Doplnil, že sankcie za protiprávne konanie, ktoré je správnym deliktom sa zakladajú na princípe objektívnej zodpovednosti právnickej osoby alebo fyzickej osoby oprávnenej na podnikanie, ktorá zodpovedá za porušenie alebo nesplnenie

povinnosti bez ohľadu na zavinenie. Uloženie pokuty je obligatórne a v prípade preukázania správneho deliktu stavebný úrad nemá možnosť od jej uloženia upustiť, nakoľko ide o konanie nezávislé od iného prebiehajúceho konania.

Vyslovil, že stavebný úrad uložil žalobcovi za porušenie § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona pokutu v primeranej výške 3300 € a výšku uloženú pokutu dostatočne odôvodnil. Mal za to, že výška uloženú pokutu je v súlade so zásadou v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a bude plniť predovšetkým výchovnú a represívnu funkciu.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu včas odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 1, 2 písm. a/, b/, d/ a f/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 141/2013-71 zo dňa 11. júna 2015 zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. A/2013/539/PLJ zo dňa 04. marca 2013 spolu s rozhodnutím Mestskej časti Bratislava - Petržalka č. UKSP-14239-AQ/12-Ko zo dňa 31. októbra 2012 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne žiadal zaviazat' žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania. Namietal, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil predložené listinné dôkazy, keď zaujal stanovisko, podľa ktorého tieto žiadnym spôsobom nepreukazujú tvrdenia žalobcu, čo pokladal za rozporné s obsahom predložených dôkazov. Ďalej namietal nesprávnosť záveru krajského súdu, ktorý uznal žalobcu za zodpovedného za užívanie reklamných zariadení bez príslušného povolenia, a to napriek tomu, že žalobca sa svojím konaním nedopustil porušenia žiadneho ustanovenia stavebného zákona a žiadnej povinnosti z neho vyplývajúcej. Súdu prvého stupňa taktiež vyčítal, že nerešpektoval svoju povinnosť riadne a presvedčivo odôvodniť rozsudok, čím žalobcovi odoprel právo dozvedieť sa o príčinách jeho rozhodnutia. Zároveň nesúhlasil s postupom krajského súdu, ktorý podľa žalobcu nerešpektoval zákonom určený postup konania v prípade preskúmavania rozhodnutia žalovaného o uložení sankcie, keď pri preskúmaní jeho rozhodnutia vychádzal zo skutkového stavu zisteného žalovaným, hoci ním nebol viazaný.

Za nesprávny označil záver krajského súdu, že žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že predmetné reklamné zariadenia neužíval a dokonca nepreukázal ani skutočnosť, že predmetné reklamné zariadenia vlastnila spoločnosť A-linea s.r.o., čo nepreukazuje ani predložená rámcová zmluva o zabezpečení prenájmu reklamného priestoru na reklamných zariadeniach uzatvorená medzi spoločnosťou A-linea s.r.o. a žalobcom dňa 22. decembra 2009 (ďalej len „Zmluva“), na ktorú sa žalobca odvoláva, pretože jej ustanovenia ani jej prílohy nekonkretizujú, nešpecifikujú reklamné zariadenia, ktoré sú predmetom nájmu v zmysle Zmluvy. Mal za to, že Zmluva spolu s prílohou č. 1 zo dňa 22. decembra 2009 a prílohou č. 2 zo dňa 01. apríla 2010, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, jednoznačne potvrdzuje, že si žalobca ako objednávateľ prenajal od spoločnosti A-linea s.r.o. reklamný priestor na reklamných zariadeniach špecifikovaných v prílohách. Poukázal na bod 4 čl. I Zmluvy, v ktorom sa uvádza: „Špecifikácia počtu, typov a lokalít, reklamných zariadení je uvedená v prílohách tejto zmluvy, ktoré sa menia podľa aktuálneho stavu reklamných zariadení“. Uvedené ustanovenie Zmluvy odkazuje na prílohy, v ktorých budú podľa stanovených kritérií identifikované reklamné zariadenia spoločnosti A-linea s.r.o., ktoré poskytne žalobcovi za účelom splnenia svojho záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy. V deň uzatvorenia Zmluvy t.j. 22. decembra 2009 bola súčasťou zmluvy príloha č. 1. Následne bola zmluva doplnená o prílohu č. 2. Tvrdil, že tieto reklamné zariadenia zodpovedajú presne tým reklamným zariadeniam, za ktoré bola žalobcovi uložená pokuta. Uviedol, že reklamné zariadenia je možné presne a bez akýchkoľvek pochybností identifikovať, a to aj napriek skutočnosti, že v prílohe č. 1 nie je vymedzené územie, na ktorom sa reklamné zariadenia nachádzajú podľa identifikačných znakov podľa zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv. Pri každom z reklamných zariadení je v prílohe č. 1 uvedená lokalita, v ktorej sa reklamné zariadenie nachádza, teda podľa žalobcu nie je možné mať pochybnosti, že reklamné zariadenia nie sú totožné s tými, za užívanie ktorých mu bola uložená pokuta. Ďalej uviedol, že za účelom preukázania svojho tvrdenia, že vlastníkom reklamných zariadení je iný subjekt, a to spoločnosť A-linea s.r.o., predložil súdu prvého stupňa okrem Zmluvy a príloh aj faktúry, ktoré spoločnosť A-linea s.r.o. vystavila žalobcovi. Nestotožnil sa ani so záverom krajského súdu, že ani predložené faktúry nesvedčia o preukázaní vlastníctva spoločnosti A-

linea s.r.o. k reklamným zariadeniam, a to z dôvodu, že v predložených faktúrach nie je špecifikovaný predmet nájmu, uvedený je len celkový počet reklamných zariadení, cena prenájmu a obdobie prenájmu. Nesúhlas vyjadril z dôvodu, že faktúry, ktoré žalobca vystavil konečným užívateľom sú vystavené obdobným spôsobom ako faktúry vystavené spoločnosťou A-linea s.r.o., teda že v nich nie je priamo špecifikovaný predmet nájmu (len odkaz na objednávku), len počet reklamných zariadení, cena prenájmu a obdobie prenájmu. Preto ak by žalobca prisvedčil tomuto názoru súdu prvého stupňa, potom by ani faktúry vystavené žalobcom koncovým užívateľom nemohli preukazovať, že žalobca užíva reklamné zariadenia. Mal za to, že aj táto skutočnosť je dôkazom nedostatočného zistenia skutočného stavu veci správnymi orgánmi, pričom súd prvého stupňa vychádzal zo stavu zisteného správnymi orgánmi, teda v konaní pred ním neboli odstránené nedostatky a nebol spoľahlivo zistený skutkový stav tvoriaci podklad pre vydanie rozsudku. Krajskému súdu vyčítal, že nesprávne vyhodnotil predložené faktúry, keď nezohľadnil skutočnosť, že tieto sa priamo odvolávajú na Zmluvu, a preto nie je potrebné opätovne definovať predmet nájmu. V uvedenom videl pochybenie súdu prvého stupňa, ktorý podľa žalobcu nesprávne vyhodnotil predložené listinné dôkazy, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tvrdil, že krajský súd si nesplnil povinnosť spoľahlivo zistiť skutkový stav, rozsudok je založený na nesprávnych skutkových zisteniach a svojím konaním neodstránil nedostatky preskúmaných rozhodnutí, pri vydaní ktorých správne orgány nepostupovali v súlade s § 3 ods. 5 a § 32 ods. 1 správneho poriadku. Taktiež namietal, že rozsudok je prekvapivým rozhodnutím, a to z dôvodu, že krajský súd vyhodnotením predložených listinných dôkazov dospel ku skutkovým zisteniam, ktoré z nich nevyplývajú.

Pochybenie krajského súdu žalobca videl aj v nesprávnom právnom posúdení veci. Poukázal na skutočnosť, že do zmluvného vzťahu so spoločnosťou A-linea s.r.o. vstúpil v okamihu, keď reklamné zariadenia už umiestnené boli, pričom povinnosť podľa § 58 ods. 1 stavebného zákona má stavebník, ktorým žalobca nebol. Žalobca si už umiestnené reklamné zariadenia prenajal v súlade s podmienkami podľa Zmluvy. Na základe uvedeného tvrdil, že sa nemohol dopustiť porušenia § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona, pretože to vyjadruje povinnosti viažuce sa k umiestňovaniu informačných, reklamných a propagačných zariadení, čo ale žalobca nikdy neuskutočňoval. Súčasne tvrdil, že žalobcu nemôžu zaťažovať ani povinnosti vyplývajúce z § 55 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, nakoľko žalobca reklamné zariadenia neumiestňoval, ale ich užíval v súlade so Zmluvou, a teda ani povinnosti vyplývajúce z tejto vyhlášky sa nevzťahujú na žalobcu.

Následne dal do pozornosti, že správny delikt v zmysle § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona má dve skutkové podstaty, a to uskutočnenie informačného, reklamného alebo propagačného zariadenia bez predpísaného povolenia, ako aj užívanie takéhoto zariadenia bez povolenia. Zdôraznil, že žalobca svojím konaním nemohol naplniť prvú skutkovú podstatu tohto správneho deliktu, nakoľko nikdy nevystupoval v pozícii stavebníka. Druhá skutková podstata spočíva v užívaní týchto zariadení bez predpísaného povolenia. Z uvedeného dôvodu podľa žalobcu zodpovednosť za stav, keď vo vzťahu k týmto zariadeniam nebolo vydané stavebné povolenie, nesie stavebník ako subjekt, ktorý tieto zariadenia umiestnil, pretože ten je povinný v súlade s § 58 ods. 1 stavebného zákona podať žiadosť o stavebné povolenie.

Žalobca nesúhlasil ani so záverom krajského súdu, podľa ktorého žalovaný ako kritérium pre založenie zodpovednosti za správny delikt podľa § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona určil prospech z užívania (zisk). Namietal, že odvodiť zodpovednosť na základe kritéria prospechu nie je možné, a to z dôvodu, že všetky zúčastnené subjekty mali v tomto prípade prospech, nielen samotný žalobca.

Ďalej namietal, že v zmysle § 250i ods. 2 OSP nebol krajský súd viazaný skutkovým stavom zisteným žalovaným a bol povinný postupovať tak, aby bol spoľahlivo zistený skutkový stav veci tvoriaci základ pre vydanie rozhodnutia. Mal za to, že konanie súdu prvého stupňa predchádzajúce vydaniu rozsudku nespĺňa tieto požiadavky. Dodal, že ak nebol spoľahlivo zistený skutkový stav veci, táto skutočnosť má za následok aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

V závere odvolania namietal vadu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že už v podanej žalobe uviedol, že rozhodnutie žalovaného nespĺňa atribúty kladené správnym poriadkom na odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu. Taktiež namietal, že žalovaný sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s dôvodmi odvolania žalobcu, nedoplnil dokazovanie a odôvodnenie jeho rozhodnutia je prepísaním odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa. Krajskému súdu vyčítal, že sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s tvrdeniami žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia, len uviedol, že neprisvedčil ani námietke žalobcu o nesplnení zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Výslovil, že krajský súd týmto porušil právo žalobcu na spravodlivý proces, nakoľko právo na riadne odôvodnenie je jeho súčasťou a zároveň predstavuje vadu konania v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ OSP, keď bola žalobcovi ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 141/2013-71 zo dňa 11. júna 2015 potvrdiť. Odvolanie považoval za nedôvodné. Uviedol, že s namietanými skutočnosťami sa dostatočným a zákonným spôsobom žalovaný vysporiadal už v napadnutom rozhodnutí, keď ich vyhodnotil ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. augusta 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Najvyšší súd v zásade sa stotožniač s týmito závermi k námietke žalobcu uvedenej v odvolaní uvádza nasledovne:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Podľa § 250i ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky, tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní tak nie je obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom

samostatne a nezávisle môže hodnotiť správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správne orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Krajský súd i keď bez výslovného odkazu na citované zákonné ustanovenie § 250i ods. 2 OSP v konaní podľa neho i podľa zhora uvedených zásad postupoval majúci skutkový stav veci správnymi orgánmi za dostatočne zistený a naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu za dostatočne preukázané.

I v konaní o uloženie sankcie úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým správny orgán prvého stupňa uložil žalobcovi podľa § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona pokutu, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný správny orgán rozhodoval s konečnou platnosťou o pokute uloženej žalobcovi podľa § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona.

Podľa § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona stavebný úrad alebo inšpekcia uloží pokutu do 400 000 Sk právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie, ktorá uskutočňuje alebo užíva informačné, reklamné alebo propagačné zariadenia bez predpísaného povolenia alebo v rozpore s ním.

Podľa § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona povolenie stavebného úradu vyžadujú, pokiaľ na to nie sú príslušné podľa osobitných predpisov iné orgány informačné, reklamné a propagačné zariadenia, pokiaľ sa umiestňujú na miestach viditeľných z verejných priestorov a pokiaľ sú spojené so stavbou alebo pozemkom.

Podľa § 72 ods. 1, 2 stavebného zákona podať žiadosť o povolenie terénnych, ťažobných a im podobných alebo s nimi súvisiacich prác, informačných, reklamných a propagačných zariadení je oprávnený vlastník pozemku alebo ten, kto má iné oprávnenie užívať pozemok na požadovaný účel.

Podat' žiadosť o povolenie informačných, reklamných a propagačných zariadení je oprávnená aj právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá má písomnú dohodu s vlastníkom stavby či pozemku alebo s tým, kto má časovo neobmedzené právo užívať stavbu či pozemok, na ktorom sa má zariadenie umiestniť.

Podľa § 73 stavebného zákona na konanie o povolení terénnych úprav, ťažobných a im podobných alebo

s nimi súvisiacich prác, informačných, reklamných a propagačných zariadení sa vzťahujú primerane ustanovenia oddielu 4.

Podľa § 140 stavebného zákona ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní (správny poriadok).

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku).

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (§ 32 ods. 1, 2 správneho poriadku).

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov postupovali v správnom konaní náležite v intenciách citovaných právnych noriem, v konaní postupovali v súčinnosti so žalobcom ako účastníkom konania, vo veci si zadovážili dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver a svoje rozhodnutia taktiež riadne odôvodnili, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP.

Medzi účastníkmi ostala sporná aplikácia ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona, ako základný predpoklad uloženia sankcie za správny delikt v zmysle § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona, keď správne orgány oboch stupňov tvrdili, že žalobca sa dopustil správneho deliktu tým, že užíval reklamné zariadenia bez povolenia stavebného úradu a žalobca tvrdil, že nie je vlastníkom reklamných zariadení, teda nemohol mať vedomosť o nesplnení si povinnosti žiadať povolenie stavebného úradu, z ktorých dôvodov odvolací súd zameral svoju pozornosť k preukázaniu skutku a k správnosti aplikácie právnej normy ustanovenej v § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona.

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu zistil, že žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa Mestskej časti Bratislava - Petržalka č. UKSP-14239-AQ/12-Ko 23 zo dňa 31. októbra 2012, ktorým táto podľa § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona uložila žalobcovi pokutu vo výške 3300 € za porušenie § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona, ktorého sa dopustil tým, že užíval 3 ks neoznačených reklamných zariadení typu billboard na Dolnozemskej ceste v Bratislave, a to 1 ks na pozemku parc. č. XXX/X v období od 01. januára 2011 do 31. októbra 2012, a 2 ks na pozemku parc. č. XXXX/XX, k.ú. J., v období od 01. mája 2011 do 31. októbra 2012 bez predpísaného povolenia stavebného úradu.

Odvolací súd z administratívneho spisu ďalej zistil, že Mestská časť Bratislava - Petržalka pri výkone

štátneho stavebného dohľadu vykonala miestnu ohliadku a vyhotovila fotodokumentáciu v dňoch 29. marca 2011, 07. júna 2011, 22. septembra 2011, 18. októbra 2011, 21. februára 2012, 10. mája 2012, 10. júla 2012, o čom boli spísané záznamy, z ktorých vyplýva, že orgán štátneho stavebného dohľadu zistil užívanie neoznačených reklamných zariadení, a to 1 reklamného zariadenia na pozemku parc. č. XXX/X, kat. úz. J., v cestnom stredovom páse v blízkosti Závodiska, š.p. a 2 reklamných zariadení na pozemku parc. č. XXXX/XX, kat. úz. J., v blízkosti nemocnice na Antolskej ul. v Bratislave, ktoré neboli vedené v evidencii povolených reklamných zariadení.

Odvolací súd zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, a následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu.

Zákonodarca v právnej norme § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona ustanovil, že povolenie stavebného úradu vyžadujú, pokiaľ na to nie sú príslušné podľa osobitných predpisov iné orgány, informačné, reklamné a propagačné zariadenia, ak sa umiestňujú na miestach viditeľných z verejných priestorov a sú spojené so stavbou alebo pozemkom. Novelou stavebného zákona (zákonom č. 229/1997 Z. z.) došlo k výraznému rozšíreniu rozhodovacej právomoci obce, ktorá vykonáva činnosť stavebného úradu na úseku informačných, reklamných a propagačných zariadení.

Požiadavky na zariadenia pre informácie, reklamu a propagáciu sú zakotvené v § 55 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z. o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie. Pri ich umiestňovaní a povoľovaní sa posudzuje predovšetkým ich estetické pôsobenie, bezpečnosť, funkcia a ich stabilita. V zmysle uvedenej právnej úpravy informačné, reklamné a propagačné zariadenie nesmie svojím vyhotovením a umiestnením rušiť krajinný ráz, ohrozovať verejnú bezpečnosť a poriadok, brániť rozhľad na pozemnej komunikácii a na ceste, nad prípustnú mieru obťažovať okolie a obytné prostredie hlukom alebo osvetlením. Umiestnením a prevádzkou zariadenia nesmie vzniknúť na pozemnej komunikácii, verejnej ploche a verejnom priestranstve prekážka pre osoby s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie. V ochrannom pásme vodného toku, železničnej dráhy, pozemnej komunikácie a v dosahu chránenej pamiatky, prírodného osobitne chráneného územia a pri významnom rekreačnom alebo kúpeľnom zariadení sa môže informačné, reklamné a propagačné zariadenie umiestniť, ak sú splnené podmienky podľa príslušných osobitných predpisov. (Napríklad zákon č. 49/2002 Z. z., zákon č. 135/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 287/1994 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov). Informačné, reklamné a propagačné zariadenie umiestnené na budove musí byť prispôbené jej architektúre a nesmie rušiť základné členenie priečelia a jeho významné detaily.

Z uvedenej právnej úpravy vyplýva povinnosť vlastníka, nájomcu alebo iného zriaďovateľa informačného, reklamného a propagačného zariadenia si vyžiadať povolenie od stavebného úradu, pokiaľ uvedené zariadenie umiestňuje na miestach viditeľných z verejných priestorov a pokiaľ sú spojené so stavbou alebo pozemkom a povinnosť stavebného úradu pri vydávaní takéhoto povolenia postupovať v zmysle právnej úpravy ustanovenej v oddiele 5 druhej časti stavebného zákona upravujúcej povolenie terénnych úprav, prác a zariadení (§§ 71 až 74), na ktoré konanie v zmysle § 73 stavebného zákona sa primerane vzťahujú ustanovenia oddielu 4, upravujúceho povoľovanie stavieb, zmien stavieb a udržiavacích prác.

Zákonodarca v právnej norme § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona ustanovuje zákonné podmienky pre umiestnenie a užívanie predmetných zariadení tak, že pre ich umiestnenie sa vyžaduje povolenie stavebného úradu, ak sú spojené so stavbou alebo pozemkom. Odvolací súd ďalej poukazuje na znenie ustanovenia § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona, v ktorom je špecifikovaný subjekt spôsobilý spáchať správny delikt, za ktorý je žalobca v prejednávanej veci postihnutý. Z dikcie citovaného ustanovenia stavebného zákona vyplýva povinnosť stavebného úradu uložiť pokutu za spáchanie tohto

správneho deliktu právnickej osobe, ktorá užíva informačné, reklamné alebo propagačné zariadenia bez predpísaného povolenia.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval za právne irelevantné tvrdenia žalobcu, že nemohol mať vedomosť o nesplnení si povinnosti žiadať povolenie stavebného úradu, nakoľko nie je vlastníkom reklamných zariadení. Zákonodarca v právnej norme § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona ustanovuje ako zákonnú podmienku vyžiadať si povolenie stavebného úradu aj pre právnickú osobu, ktorá užíva informačné, reklamné alebo propagačné zariadenia bez predpísaného povolenia. Vôľou zákonodarcu uvedenou právnou úpravou bolo, aby stavebný úrad tieto zariadenia posudzoval z hľadísk vyššie uvedených a tým zabezpečoval ochranu záujmov verejného významu v obci.

Taktiež odvolací súd neprihliadol na námietku žalobcu, že nebol spoľahlivo zistený skutkový stav veci, ktorá skutočnosť má za následok aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Odvolací súd ďalej uvádza, že aplikácia zásady spoľahlivého zistenia skutočného stavu správnym orgánom musí byť taká, aby sa súčasne neprimerane nezvyšovali trovy konania a aby nedochádzalo k prietahom v konaní. Práve riadne objasnenie faktov, resp. skutočností súvisiacich s predmetom konania prispieva veľkou mierou k správnosti rozhodnutia aj po právnej stránke. Zásada materiálnej pravdy potom podľa slovenskej právnej úpravy nemá charakter absolútny, t. j. správne orgány nemajú povinnosť zistiť všetku a absolútnu pravdu, ale stav veci majú zistiť „len“ spoľahlivo, teda tak, aby bolo možné riadne, včas a spravodlivo rozhodnúť. Zásada materiálnej pravdy podľa slovenskej právnej úpravy je kompromisom medzi striktným chápaním absolútnej pravdy a ďalšími zásadami, ktoré má správny orgán v rámci správneho konania dodržiavať (napr. primeranosť konania z hľadiska časového, primeranosť konania z hľadiska ekonomického a pod.).

V zmysle ustálenej judikatúry správnych súdov (pozri napr. rozhodnutie č. Rs/89/2002, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Sžo/204/2010, či sp. zn. 3SžoKS/64/2006, rozhodnutia č. 69/2008 ZSP alebo č. 58/2009 ZSP), v prípade správneho trestania súd sleduje, či správny orgán náležite zdôvodnil uloženie sankcie v určitej výške, ak zákon pripúšťa rozpätie sankcie, či prihliadol na okolnosti viazané na subjekt, samotný skutok a jeho následok. Určenie výšky pokuty v rámci určeného rozpätia je síce vecou voľného uváženia, to však neznamená, že môže byť uložená v ľubovoľnej výške. Voľná úvaha aj pri takomto rozhodovaní je myšlienkový proces, v rámci ktorého má príslušný orgán zvažovať závažnosť porušenia predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu, jeho následky, dobu protiprávnosti, aby uložená pokuta spĺňala nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel s prognózou budúceho pozitívneho správania sa dotknutej osoby. Pri uložení pokuty správny orgán prihliadne na závažnosť, spôsob i čas trvania následkov protiprávneho konania.

Z podkladov spisového materiálu, vrátane administratívneho spisu žalovaného, je zrejmé, že správne orgány preskúmané rozhodnutie, a to aj v časti výšky uloženej pokuty riadne odôvodnili a primerane a zákonným spôsobom uplatnili správnu úvahu, pričom v odôvodnení uviedli, že zohľadnili závažnosť porušenia zákona, jeho následky, význam chráneného verejného záujmu a okolnosti, za ktorých bol správny delikt spáchaný.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade žalobca užíval 3 ks reklamných zariadení v rozpore s § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona, pretože bolo preukázané, že žalobca užíval predmetné zariadenia na viditeľnom priestranstve (na Dolnozemskej ceste v Bratislave) bez povolenia stavebného úradu. K takémuto záveru svedčia skutočnosti vyplývajúce z fotodokumentácie, ako aj záznamov z miestneho zisťovania štátneho stavebného dohľadu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd zastáva zhodný záver ako súd prvého stupňa a ako aj správne orgány oboch stupňov, že žalobca sa užívaním reklamných zariadení v danom prípade dopustil porušenia § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona, a preto správne orgány oboch stupňov postupovali v súlade so zákonom, keď mu za uvedené porušenie právnej povinnosti uložili administratívnu sankciu podľa § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona.

Odvolací súd vzhľadom na uvedené odvolacie námietky žalobcu považoval za neopodstatnené.

Vychádzajúc zo zistených záverov vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu žalovaného a rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správne orgány oboch stupňov v danej veci postupovali a rozhodli v súlade so zákonom, a preto odvolací súd preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu dôvodov namietaných žalobcom v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ krajský súd žalobu zamietol, rozhodol vo veci vecne a právne správne.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 a s § 250k ods. 1. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania pretože bol v tomto konaní neúspešný a žalovanému náhrada trov konania nepatrí zo zákona.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.